

či inkoustově černou pleť, a jestli její vlasy byly jako oblak kudrlinek, výrazně vlnité, nebo byla na ježka.

Přejela jsem přes jeden z portrétů a pod konečky prstů jsem ucítila hrbatou barvu. Tyhle předem schválené vizáže nestačily. Nedokázala jsem říct, jak by vypadala zezadu nebo jestli by k nim seděl její profil.

Otočila jsem se ke královně. „Vaše Veličenstvo, dovolila byste mi trochu zaexperimentovat?“

Její ústa utvořila rovnou čáru. „Jak si přeješ.“

Zavřela jsem oči. Místnost kolem mě zmizela: ženy, vějíře, kterými se ovívaly, a jejich zastřený šepot, královnin ostrý pohled, Sophiiny frustrované povzdechy, zvuk per novinářů, lehké třepotání poštovních balonků a lampiónů, bouřlivé vření očekávání.

Zamyslela jsem se nad tím, co bych dělala, kdyby nám tenhle úkol zadala Du Barryová. Vrátila jsem se domů do učeben. Seděla jsem s mámou za pracovním stolem. Ruce měla na mých ramenou. V uších mi zvonil její smích a nade mnou se vznášel její hlas: *Víš, co máš dělat. Postarej se, aby krása něco znamenala.*

Nebyly tu žádné známky. Nebyl zde žádný komentář od Du Barryové. Ani žádná konkurence mých sester. Jen já. A má arkana.

V hlavě jsem uviděla princeznu.

Tělo se mi zahřálo.

Na krku se mi zaperlily krůpěje potu.

Rozbušilo se mi srdce.

Rozproudila se ve mně krev.

Arkana se probudila.

Pohlédla jsem na portréty. Stáhla jsem z pláten barvu a ta mě obkroužila jako pestré tornádo.

Dvořané propukli v obdivný povzdech.

Snažila jsem se dál. Chtěla jsem jim ukázat, že jsem jedinečná. Tak jedinečná, až si královna uvědomí, že mě měla vybrat jako první, a už mě nikdy nenechá odejít.

Roztrhala jsem plátna na cucky a rozbila je na části – bavlnu, len, lepidlo a staré konopí. Přidaly se k větrné bouři. Použila jsem arkanum Věku a konopí jsem vyhladila. Navrátila jsem materiálu život a vlhkost a pak jsem z něj vytvořila nohy, paže, trup a hlavu – jako kdybych byla malá holčička, která si hraje s papírmaší. Propůjčila jsem jí nádherné kypré tvary mé sestry Valerie.

Za použití arkana Aury jsem extrahovala barvu a nové plátno ve tvaru těla jsem pokryla odstínem písku, který lemoval královskou pláž. Jejím očím jsem na počest obyvatel Orléansu propůjčila barvu rozbouřené šedé oblohy, ale kolem středů jsem doplnila maličké zlaté kvítky, aby odrážely královskou chryzantému. Z nedaleké tapisérie jsem vytahala hedvábná vlákna. Plazila se po podlaze jako zlatí a bílí hadi. Vyrobita jsem z nich blondatou svatozář pevných kudrlinek a vytvořila jsem krémové svatební šaty.

Finální výtvor stál vedle mě jako panenka v životní velikosti. Ženy si zakrývaly ústa rukama v rukavičkách nebo krajkovými vějíři a muži třeštili oči. Mnoho dvořanů stálo nehnutě.

Nikdo nepromluvil.

Hrozilo, že mi nohy vypoví službu. Klesala mi víčka. Sesunula jsem se dolů do úklonu, abych počkala na královninu reakci a zakryla své naprosté vyčerpání. Snažila jsem se přestat supět.

Sophia zuřivě zatleskala a rozběhla se k pódiu s trůny. Vytáhla mě zpátky na nohy, pevně mě objala a zašeptala: „Věděla jsem, že jsi nejlepší.“ Propletla svou ruku s mou. „Spolu budeme mocnější než kterákoliv královna a vyvolená.“